

Orsovai Hírlap

TARSADALMI HETILAP.

AZ ORSOVAI MAGYAR KÖZMŰVELŐDÉSI EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség: Korona-út 291.
Kiadóhivatal: Handl József könyvnyomdája.
Megjelenik minden csütörtökön.

Szerkesztő és laptulajdonos:
MIHALIK SANDOR.

Előfizetési árak:
Egész évre: 8 korona Negyed évre 2 korona.
Fél évre: 4 „ Egyes szám 20 fillér.
Hirdetéseket fölvesz a kiadóhivatal.
Nyilttér soronként 30 fillér.

Meddig még?!

(G.) A tulipán láz végigfutott egész Magyarországon, így eljutott Orsovára is és egy kissé s csak nagyon rövid ideig foglalkoztatott bennünket is. Csak hogy amíg máshol szívből lélekből fakadt a magyar ipartermékek pártolásának eszméje, addig mi csak utánoztunk másokat. Az eredményt így nem is látjuk, maradt minden a régi-ben. Habic kalap — tyroli loden, karlsbadi cipő — francia chevreau, cseh vászon — morva szövet, gráci szappan — bécsi gyertya, cseh tinta — osztrák festék, giesshübl és uramfia! olyan is akad, aki az uborkát Franciaországból hozatja! Hát a többi ruha és fehérnemű, fém-, majolika-, kőedény-, porcellán-, és üvegárú, ásványvíz, élelmiszer, stb.

Hogy ez még ma is így van, az nem közömbösség, sem nem vétek, hanem bűn. Mert bűn az, hogy éhenkórász, hazátlan és istentelen külföldi nációt napi 8—10 koronás jövedelmekhez juttatunk s ezalatt a mi derék munkabíró véreinket éheztetjük és Amerikába küldjük.

És ha bűn, ki érte a felelős?

A vásárló közönség és kereskedők egyaránt.

Közönségünk hibás, mert vagy közömbös, vagy hiszékeny, vagy kényelmes. A tulipánt megvettük, de valjon kérdezzük-e a vásárlásnál, hogy magyar gyártmány a venni szándékolt tárgy?

Egyszerűen nem törődünk ezzel a

TARCA.

Cselédek.

Kép a jövőből 2 jelenetben,
Az „Orsovai Hírlap” eredeti tárcája.
Irtá: Bródy Ladimér.
(Első jelenet.)

(Szín: a konyha; idő: reggel 8 óra.)

A nagysága: (félve jön a konyhába.)
Jó reggelt kívánok!

Zsuzsi: (dühösen vág egy tányért a földhöz.) Hát már megint 8 órakor méltóztatik kidugni fitos kis orrocskáját? Hányszor megmondtam már, hogy 6 órakor felkeljen, mert én hozzá vagyok szokva 1/2 7-kor reggelizni.

A nagysága: Bocsásson meg Zsuzsi kisasszony, de tegnap kissé későbbben feküdtem le.

Zsuzsi: Ahhoz nekem semmi közöm, hogy mikor feküdt le. Különben is jegygyezze meg magának, hogy tisztességes nő mindég idejében fekszik le.

A nagysága: Ebben igaza van Zsuzsi kisasszony, de hát én a férjemmel voltam az orfeumban.

Zsuzsi: Micsoda, az orfeumban? Nem szégyenli magát az orfeumba járni?

kérdéssel, s így a kereskedő megállapítja, hogy „nem keresik” a magyar árut. Vannak ugyan olyanok is, akik megkérdezik, de ennél tovább nem mennek. Kereskedőink sietnek az „őszinte” válasszal, hogy: ez nem magyar, magyar is van, de azt önnek nem ajánlom; még nem vagyunk annyira, hogy ilyen produkálhatnánk. — Es mi: elhisszük nekik.

A napokban cipőket vásároltam Temesvárott. Es amely városban a Turul gyár 800 cipészi foglalkoztat, gyártmányainak túlnyomó részét külföldön értékesíti, ugyanabban a városban csak módlingi cipőkkel kínáltak. Kérésre előhúztak magyart is, valamelyik pesti gyár termékét. A tetszésemet jobban megnyerve az utóbbi, félretettem a 17 koronás francia chevreaut és helyette a 13 koronás magyart óhajtottam. „Kérem ezt ne tessék venni, ezt meg fogná banni. Ne okoljon engem, ha tönkre mennek”. — Es így tovább. Persze, hogy elmegy a legtöbb ember kedve s veszi a másikat, nem gondolván meg, hogy a kereskedőnek a külföldinél 7, a hazainál pedig talán csak 3 korona nyeresége van, különösen ha annak fix ára a talpába van préselve. En azonban nem hittem s 3 hét óta az újban feszítek. S máris örömmel konstátálom, hogy a régebbi 16—18 koronás, magyar kecskeről nyúzott francia chevreauból készített cseh cipőimet már is felülmulják, mert: még nem szakadtak el.

De hibásak vagyunk azért is, mert ha valahol nem tudnak vagy nem akarnak bennünket magyar termékekkel ki-

szolgálni, elfogadjuk a külföldit. Kényelmesek vagyunk ahhoz, hogy más helyre fáradjunk keresni a kívánt dolgot. Bezzeg ha a faképnél hagynók a külföldi portékákat kínáló kereskedőt, majd lenne gondja rá, hogy az óhajtott termékekből is tartson készletet.

Kereskedőink pedig szintén hibásak, hogy nem pártolják eléggé a magyar ipart. Eddigi összeköttetéseiket vagy pénzügyi okokból vagy pusztán hagyományból nem szakítják meg s csak reklámból valósággal eldicsekednek, ha valamit magyar földről szereztek. Holott ez nem érdem, hanem szent kötelesség. Van olyan, aki nem akar némely áruból magyart tartani. Hiába kérem egy helyen idők óta a magyar gyertyát, „az nem jó, lecsepeg”, s mindenáron az egyedül üdvözítő s le nem csepegő Apollót terjesztik. Tessék például ezzel próbát tenni. En megpróbáltam, s állítom, hogy az Apollo épen úgy nem csepeg mint a magyar gyártású Flóra- vagy Linagyertya, hanem mindháromról esurog. De ha igaz volna is, még akkor sem indokolt a magyar gyertya mellőzése. Egy hibáját azonban mégis belátom a Flóragyertyának: sokkal oleosabb, mint a bécsi.

A magyar kereskedő nincs feljogosítva arra, hogy rábeszélésével a magyar ipart mellőztesse; neki a kételkedőket nem lebeszélni, hanem ellenkezőleg a magyar gyártmány eszméjének megnyerni volna a feladata.

Meddig tart még ez az állapot? A tulipán mozgalom előtt szerzett áruk már nagyrészen elhasználtattak. Az

A nagysága: Igen, mama. Fel is mondott.

Az anyós: Látod, édes bogaram, ennek is te vagy az oka. Azaz hogy nem te, hanem a mai asszonyok, vagyis a mai asszonyok helytelen rendszere. Bezzeg nem mert volna a cseléd az én időmben még ellenkezni sem. De ti nagyon engedékenyek vagytok velök szemben. Mindent megengedtek nekik. Pedig hát nem úgy kell.

A nagysága: Igen ám, de akkor meg itt hagy s nem olyan könnyen kapni másikat.

Az anyós: Ezzel a kifogással jöttök ti mindnyájan. No hivasd be csak azt a leányt, majd megmutatom neki, hogy ő csak cseléd itt.

A nagysága: (félve) De akkor én kimegyek.

Az anyós: Dehogy még, te csak maradj itt. Majd meglátod, hogy minden nagyobb felindulás és minden gorombaság mellőzésével megalázkodik. Maradj csak itt és tanulj. Mindenek előtt pedig tanuld meg, hogy a cselédeket nem gorombaság és szidás által lehet megjavítani, hanem szigorú és jóakaró bánás-

új beszerzéseknél már kötelezve vagyunk magyar gyártmányok beszerzésére. Nemcsak fogadalmunk, de magyar honosságunk kötelez erre. Ne maradjunk továbbra is közömbösek e fontos kérdésben. Nemsokára újra kivirul a tulipán, virítson ki bennünk is a tettekben nyilvánuló magyar hazafiság: támogassuk a magyar munkást és magyar munkát.

Hajókikötőhely miseriák Orsován.

(d) Általános panasza hajósainknak, hogy Orsován — különösen az úgynevezett Scella kikötőhely — nagyon szűk, amennyiben alig 100 m partszalagon belül köthetnek csak ki mindazon járművek, melyek külföldre mennek, vagy onnét jönnek. De leginkább az alulról érkező tehergőzösök vannak megakadva ha egyszerre 3—4 uszályval érkeznek, melyek vám és áruegzetés szempontjából kell, hogy jelzett helyre állíttassanak. Ha a fentebb jelzett 100 m kizárólag a tehergőzösök rendelkezésére állana és a jelenlegi pénzügyőri laktanya is áruraktárként volna használható, lényegesen megkönnyítenék a kezelést, mert 2 kikötő állna rendelkezésre. Most azonban az egyik kikötő a személygőzösök részére van fenntartva s csak a legtrikább esetben engedtetik meg, hogy oda tehergőzösök is köthessenek ki. Igaz, hogy ezen kedvezményből nem sok haszon van, mert a vámraktár a partszélnek éppen ellenkező sarkában lévén, az áruk odahordása igen sok időt vesz igénybe, már pedig „idő — pénz.“ Különösen érzik ezt a hajósvállalatok ősszel, midőn alig 8—10 nappali óra — azaz a zuhatagokon hajózásra alkalmas idő — áll rendelkezésükre.

Mig a D.G.T. egyedül járt ezen szakaszon, szóban forgó terület megfelelt. Most azonban még 2—3 egyéb nagyobb vállalat is közlekedik a zuhatagokon, melyeknek csakúgy — mint fentjelzett társaságnak — dolgaik vannak a Scellában. Ha már most csak két különböző vállalat járművei érkeznek, illetve akarnak a Scellában kezelni, az egyiknek okvetlenül várnia kell —

móddal, amellel éreztetni kell velök, hogy ők az alárendeltek.(hosszan csejget)

Zsuzsi: (félórai csöngetés után dühösen beront) Hát ez meg már miféle eljárás? Talán kijönne, ha valami baja van s nem zavarna engem a munkámban.

A nagysága: (reszketve) A mama csöngetett.

Zsuzsi: (az anyóshoz) Maga meg miféle joggal csönget? Ki maga?

Az anyós: Hogy ki vagyok, azt ne kérdezze mert ugyis tudja. Hogy engem per maga szólítson azt határozottan kikérem magamnak. A csöngetéshez pedig meg volt a jogom, mert a háziasszony az engedélyt megadta reá.

Zsuzsi: Én reám nincs senkinek sem joga csöngetni.

Az anyós: De még mennyire van! Mindenkinék van joga csöngetni magáért, s magának, mint minden alárendelt személynek kötelessége bejönni, a parancsot átvenni s azt minden további szó nélkül teljesíteni.

Zsuzsi: (szólni akar.)

Az anyós: Most maga ne beszéljen, mert beszélnie is csak akkor van joga, ha kérdik.

Zsuzsi: (le akar ülni.)

Az anyós: Ohó! Ha én magával beszélek akkor álljon. A szobában leülnie még akkor sem szabad, ha egyedül

és eltekintve a „Maria-Terezia“ korabeli vámszabályok alapján történő a nélkül is hosszadalmas vámjárástól — ismét időt pocsékol. Hogy ez anyagilag mit jelent a mai rövid napokban — ezt csak az érdekelt vállalatok tudnák kellően megvilágítani, de a kereskedők is érzik ennek hátrányát, mert árúikat annyival később kaphatják meg. Mellesleg megemlítendő még a vámraktárnak csufolt ósdi és túl-kiesi helyisége. Ez már régen megérett a csákány alá és helyébe egy tágas, a mai igényeknek megfelelő raktár volna építendő, nehogy — mint az ma sürüen előfordul, az árúkat a szabad ég alatt kellessen raktározni, azon egyszerű okból, mert a raktár kiesi.

Mint fentiekből látható, égetően szükség volna az egész Scellátér megnagyobbítására, valamint egy új és nagyobb raktár építésére.

A kikötő mikénti megnagyobbítására jelen sorok írójának volna egy javaslata, a mi nem is kerülne túlsokba s megkérdezés esetén szívesen szolgálna felvilágosítással. Ugyazintén a raktárépítés is csak igazán egy kis jóakaraton és egy kis aprópénzen mulik.

Levél a szerkesztőhöz!

Kedves Barátom!

Mi ketten már sokszor meghánytuk-vetettük az orsovai állapotokat. Levélben is, élőszóval is. Megállapítani mindig tudtuk a tényállást, amely rideg és való, hogy Orsován sok mindenben javítani kellene. Egyikünk sem érezte magában nem ugyan a hivatottságot és rátermettséget, de mégis nézete meghallgattatásának és evvel az üdvös eredmény létesítésének reményét. Nem léphettünk fel nyíltan a megfelelő helyeken és időben a rideg és beteg állapotok gyógyítására, hisz nem vagyunk szövetségi próféták, akik isteni küldetés alapján működtek és értek célt — de nem is vagyunk újkori reformerek, akik nagy hangon akarnak mindenben jó tanácsot adni és azt be nem tartani — szavalni és nem cselekedni. A szót csak a tett koronázza, nem pedig egyesek tömjénezése és ideig tartó elismerése. Cselekedni, cselekedni!

van bent. Maga oly határtalan szemtelenséget tanusított, hogy szolgálatunkban tovább nem maradhat s ezen házból még ma el kell távoznia. Cselédkönyvét az előjárásnál veheti át. Most, ha úgy tetszik beszélhet.

Zsuzsi: (nagyon lesújtva s nagyon megalázkodva) Legyen úgy ahogy a nagyságos asszony kívánja. (kimegy, de mindjárt visszajön) Kérem a nagyságos asszonyt, ne tessék felmondani.

Az anyós: Miért kéri ezt? Hisz reggel maga mondott fel.

Zsuzsi: De nem komolyan.

Az anyós: De mi komolyan mondtunk fel s előbbi szavaimat egész komolyan mondtam. A felmondást fenntartom.

Zsuzsi: Kérem nagysága ha tetszik ingyen szolgálok. Ha tetszik lemondok elnöki méltóságomról, mindent teljesíték csak ne mondjanak fel.

Az anyós: Ugyan, miért?

Zsuzsi: (szérmésesen lesüti szemét) Hát tetszik tudni, a fivérem a Gyurka, ki a Mollináréknál káplár, azt mondta, hogy neki az itteni koszt nagyon izlik. S kijelentette, hogy ő ehhez a házhoz híj marad s annak lesz mindenkor fivére aki itt szolgál. Már ha én innen elmegyek, ő másnak lesz a fivére s akkor (sirva fakad) én meghalok.

ez volna amaz orvosság, amely magával hozza a gyógyulást és egészséget.

Az egyesülések korszakában élünk. Az egyes ember nem képes ma már semmit sem elérni. Tömörülés: ez a modern kor jelszava. Itt is, ott is zászlót bont ez, vagy az az egyesület, hogy közös erővel, közös munkával érje el az eléje tűzött célt. És jól teszi!

A multkor diadalmenetben hazatérő dicső Rákóczi fejedelmünket az az orsovai Casino is ünnepelte, amely jelenleg haldoklik. Lakomát rendezett és ezen illő komolysággal, hazafias lelkesedéssel ünnepelt egy apostolt, aki sok máson kívül keresztül tudta vinni azt is, hogy egyesítette maga körül azokat, akiknek szíve egy ideálért vert, egyesítette itt — egyesítette a száműzetésben — egyesítette a halálig. Rákóczinak ezen erénye indította a Casino egy tekintélyes tagját felszólalásra. Pohárköszöntőjében az egyesülésnek óhajtott templomot emelni. De sajnos, csak óhajtott!

Lelkesedést keltett avval, hogy letette a tettek asztalára az egyesülés golyócskáját, meghallgatták, elfogadták, ünnepelték — és a letett golyócskát vesztve hagyták. A golyócska egy helyben maradt, nem mozdult — pedig csak kis szellőcske, egy lehelet kellett ép akkor az illetékesek részéről, és a golyó megindul egyik szívből a másikba, a szívekből az észbe, amelyből elhatározás, élet és való lett volna. S ez elmaradt, nem volt senki, aki a régi de ez esetben mégis aktuális eszmét fölkarolta a golyócskát megindította, az akadályokat elsimitotta és a Casinónak akkor hajlékony szívé tagjait a cél elérésére segítette volna.

Az eszme mintha ismét haldokolna, pedig élet kell, élet, melyet a tettek idéznek elő, virágzó erős élet! Ez hiányzik a mi Casinónkból.

És mi ennek az oka?

Mindnyájan belátjuk azt is, hogy a célt szem elől tévesztettük. És ebből ugyancsak mindnyájan azt következtetjük, hogy ezen segíteni kell.

Hogyan?

Azt hiszed Barátom, hogy a kérdésre nehéz a felelet? Könnyebb, mintsem gondolnád. A vélemények ugyan különbözőek lehetnek, de mindnyáját egyre lehet visszavezetni:

Tegye meg mindenki a maga kötelességét!

1. Tegye meg kötelességét a Casino minden egyes tisztviselője. Mert van ám a Casinónak olyan tisztviselője is, aki hónapokon át a Casino felé sem néz pedig megbízatása alapján dolga volna ottan. Dolga volna az, hogy a tagokkal szemben az alapszabályok, a bérlővel szemben a szerződés pontjainak betartása fölött őrkdjék. Dolga volna az, (gyütlések összehívásával vagy annak sürgetésével is) a felmerült ellentéteket kiegyenlítse, a béke útját egyengesse, a tagokat személyes jelenléte és buzdítása által a társaséletre serkentse. Ha így cselekszik, biztosítom, hogy életet terem. Tegye meg tehát kötelességét a tisztviselő, evvel előmozdítja azt, hogy

2. a tagok is megteszik kötelességeiket, melyekkel a Casinónak, a társadalomnak és egymásnak tartoznak. Megvagyok győződve, hogy a tagok is azonnal örömmel kezdenek az új élethez, ha látják, hogy vezetőik ügyüket a magukéval tették. És ha ez így lesz, vagyis ha

a tisztviselő munkája és törekvése, meg a tagok kötelességérzete meghozta a Casinónak életét, akkor

3. a bérlő vendéglős sem fog visszariadni a költségektől, [amelyeket a fűtés, világítás, kiszolgálás okoznak] mert kötelességét neki is teljesíteni kell. Tőle sem követelhetünk áldozatot, ha mi nem tudjuk kötelességünket.

Ehhez egy *kis akarat* kell csak — el kell felejtetni a multat — az ellenünk vétetteknek meg kell bocsátani — és azon lenni, hogy egymást megértsük!

Ugy-e igazam van Kedves Barátom? Ilyen értelemben beszélj a Casino tisztviselői és tagjai előtt, én is megteszem. Bontsuk ki mi ketten a zászlót, amelyre e három szó van írva a jövő életének titka gyanánt:

egyesülés, kötelességtudás, béke!

Szerető barátod

Livius,

a Casino igaz barátja és rendes tagja.

* * *

Közreadjuk e levelet, miután a kaszinói élet pangása folytán épen aktuális. De miután a levél írója szerint is a vélemények különbözőek, kérjük olvasóinkat szóljanak hozzá a felvetett kérdéshez. Mi a beérkező válaszokat szívesen közreadjuk. A közgyűlés előtt egy kis eszmecsere csak elősegíti a kibontakozást. Hogy azonban az eszmecsere termékeny és eredményes legyen, kérjük lapunk barátait, hogy kapcsolják ki e kérdésből a Casino és a vendéglős között felmerült differenciákat és kerüljenek minden személyes kérdést. Mert ebben a fontos ügyben, — s mint sok tekintetben, ebben is egyetértünk a levél írójával, — nem széthuznunk, hanem egyesülnünk kell. Az egyesülés legyen jelszavunk.

HIRES.

Erzsébet emléknepje. Néhai jó királynőnk emlékűnnapján a római katolikus és ágostai evangélikus templomokban istentisztelet tartatott, melyeken az államhivatalok és a katonaság képviselői és a helybeli állami iskolák ifjúságán kívül nagy közönség volt jelen. 10 órakor pedig az állami iskolák rendeztek szép gyászünnepeket tekintélyes közönség jelenlétében, a mult számunkban közölt műsor szerint. Kiemeljük *Érdeky* Gabriella állami polgáriskolai tanárnő költői hasonlatokban és fenkölt eszmékben gazdag gyönyörű felolvasását, mellyel hallgatóságát a könyvekig megindította. A remek dolgozatot jövő számunkban hozzuk.

Személyi változások a szolgabírósnál. Lapunk előbbi számaiban már megemlékeztünk arról, hogy *Péczy Géza* főszolgabíró hasonló minőségben Bozovicsra távozik, *Kopeczek* Emil dr. szolgabíró pedig megyei aljegyzői minőségben Lugosra került. Mint most értesülünk, *Neu Ede* szolgabíró, ki több mint két esztendeig volt Orsován, hasonló minőségben Teregovára helyeztetett, helyébe *Györffy* Dezső teregovai szolgabíró jön. *Kopeczek* Emil dr. helyébe pedig *Zeller* Károly dr. kerül, aki mint közigazgatási gyakornok az elmúlt tavaszi hónapokban már működött városunkban. A helyeserék a jövő hónap elején történnek meg.

Kinevezés. A földmivelésügyi minister *Kakas* Ödön m. kir. erdészt a sóvári erdőhivatal kerületéhez tartozó díógyőri volt koronauradalom Ujhuta-i m. kir. erdőgondnokságához gondnokká kinevezte.

Kedélyes est A helybeli római katolikus *Cecilia* énekegyesület védőszenájének névünnepe alkalmából f. hó 24-én szombaton este 8 órakor az Arany Szarvas szálló termeiben kedélyes estét rendez, melyre az egylet tagjait és barátait az elnökség ezuton meghívja. Szabad bemenet. Műsor; 1. Lenhardt F. Erdei ima, soprán solo dongókarral. 2. Magyar népdalok, éneklő Kner Jozefa. 3. Huszka Jenő: Aranyvirág (Csalogató dal) éneklő Habetin Hilda és Oszwald Jenő. 4. Debois Ferdinand: Eji dal, éneklő Kner Jozefa. 5. Aranyvirág (Szerelmi kettős) előadják Habetin Hilda és Oszwald Jenő. 6. Jüngst Hugó: Vegyes kar — Az est céljának megfelelően kedélyesnek ígérkezik. Melegen ajánljuk olvasóink figyelmébe az egylet támogatását.

Uj tanítónő. Miután a mult esztendőben Gyöngyösről Orsovára áthelyezett tanítónő *Simon* Etel állásáról lemondott, helyét *Karácsonyiné* Groó Gizella nagylaki tanítónő foglalta el.

Hír a petroleumgyárból Az orsovai kőolajfinomító gyár eddigi technikai igazgatója dr. *Panto* Emil elhagyta itteni állását és már el is utazott. Helyébe dr. *Schrenk* került, aki a gyár technikai vezetését már átvette

Egy főszolgabíró ünnepeltetése. Azon alkalmából, hogy ifj. *Bíró* Béla új-moldovai járási főszolgabíró, kiről az hallatszott, hogy *Karánsebesre* megy, régi helyén megmaradt, a járás lakossága az elmúlt napokban szép fáklás zenét rendezett a főszolgabíró tiszteletére. *Berzaskán* is, a hova a főbíró hivatalos dologban a mult napokban kiszállott, meglepték fáklás zenével, mely alkalommal *Hönsch* Arpád bányaigazgató fejezte ki szép szavakban a lakosság örömeit afelett, hogy népszerű főszolgabírája járásukban megmaradt.

Esküdtek 1907. évre. Az 1907. évre kiválasztott esküdtek és helyettes esküdtek névsorát tartalmazó évi fő- és helyettes lajstrom az itteni községi előjárósághoz megérkezett és ott megtekinthető. — Orsovai polgártársaink közül harmincötten sorsoltattak ki az 1907. évre.

Az első háziest. Szellemi szórakozásokban oly szegény városkánkban valóságos eseményszámba meg, ha néha alkalmunk nyílik időnként kedélyesen szórakozva, kellemesen eltölteni. A Magyar Dalkörnek szerencsés kezdeményezése volt a házi esték kultiválása s hogy közönségünk mennyire megszerette ezen kedélyes összejöveteleket, bizonyítja az a folyton fokozódott érdeklődés, melyet irántok tanusított. A házi esték műsorának állandóan elismerésreméltó magas színvonala választékos közönséget biztosított. A dalkör vezetőségéhez már az idén is számosan fordultak kérdéseikkel, mikor kezdődnek a házi esték. A Magyar Dalkör elnöksége most ezuton tudatja az érdeklődőkkel, hogy első házi estéjét december hó 1-én az Arany Szarvas szállodában fogja megtartani. Ez alkalommal új dilettánsok is be fognak mutatkozni. Az estén szívesen látnak mindenkit, elsősorban a Dalkör tagjait és

ezek vendégeit. Külön meghívók — mint a multban, — ez idén sem fognak szétküldetni. Belépés szabad. Az est műsorát lapunk jövő száma hozza.

Lopások. F. hó 18-án érkezett a *Margit* hajóval *Tan-Hap* Empirie nevű kínai illetőségű kereskedő, aki kiszállása után észrevette, hogy útközben tőle mintegy 500 K. értékű angol arany pénzt elloptak. A megindított nyomozás kiderítette, hogy a tolvaj egy szerbiai illetőségű utazó volt, aki egy nőszemély kíséretében ugyanazon hajóval utazott. A tolvaj megérkezése után egy itteni ékszerüzletben utitársnője részére különféle ékszereket vásárolt, azokat az ellopott angol aranyokkal fizette ki és nyomban azután ladikkal *Tekiára* szökött át. Szegény kínai barátunk ugyan másnap *Tekiára* ment a tolvaj keresésére de ez időközben a postakocsival *Kladova* felé tovább utazott. A tekiái rendőrség a tolvajt most körözi. Copfos barátunk pedig sírátja pénzét.

Csena Vazul mehádiai lakos e hó 14. Iklán Miklós ugyancsak mehádiai lakostól egy 16 korona értékű juhott ellopott és azt nyomban *Magyeriu* Simon mehádiai koresmárosnak eladta. Csenát lopás és *Magyeriu* orgazdaság miatt a helybeli járásbírósnál feljelentették.

Könnyü testi sértés. *Radoj* András és fia *József* orsovai lakosok f. hó 14-én *Pácán* Mihály orsovai lakost ismeretlen okból jól elverték. Könnyü testi sértés vétsége miatt a helybeli járásbírósnál feljelentették őket.

Felfordult kocsi. Az elmúlt vasárnap vig muzsika- és énekszóval vonult be Orsovára egy jeselnicai lakodalmi menet. A lovak sebes vágatással vitték a boldog párt és vig kíséretét. Különösen az egyik kocsin levők voltak hangosak. Nem törődve a jövővel, csak a jelen mámorító örömeit élvezték. De amint a vámhivatal sarkánál hirtelen bekanyarodtak, kocsisuk nem törődve a centrifugális erő törvényeivel, kocsijuk a gyors vágatás folytán ellenkező oldalra billent, sulypontját elvesztette s a következő pillanatban, mint a parittyakő, öt alak suhant a légen át, hogy hatalmas parabolát leírva megcsókolják mindnyájunk szülőanyját, az anyaföldet. Az esés oly heves volt, hogy az ijedségtől még a kocsi kerekei is égnek meredtek. Szerencsére az út nincs azon a helyen kövezve, sőt az el nem hordott és elporlott sárréteg enyhítette az összeütkezés erejét. [No lám, és hogy szidjuk mi a meghagyott sarat!] De hogy az érintkezés ennek dacára sem volt a leggyöngédebb a glóbus és annak öt lakója között, bizonyítja az a körülmény, hogy az első segítség után most már csendben és lassu trappban haladt tova az elébb oly víg menet.

A dnnagőzhajózási társulat ügynöksége ezennel tudomásul hozza, hogy a postahajók 1906. december hó 1-sején tul, az eddigi november havi menetrend szerint csak *Turn-Severin* és *Galacz* között fognak közlekedni.

Állatkínzás. *Moaka* György, *Zereszku* György és *Viktor* Demeter óogradenai lakosok néhány nappal ezelőtt csupa pajkosságból *Csizmás* János óogradenai lakos lovait fejszével megvagdalták, tettükért a helybeli járásbírósnál fognak felelni.

